

Uitgever: Celtica Publishing, Capelle aan den IJssel
Druk: CPI Wöhrmann Print Service, Zutphen

Omslagontwerp: Melchior van Rijn

Eerste druk: 2013

ISBN: 978-94-91300-18-9

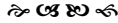
Deze editie © door Evi F. Verhasselt

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*De Tranen van
Tataneh*

Evi F. Verhasselt

Proloog

Tataneh luisterde naar de ademhaling van haar broer Irannon. Hij sliep. Althans, dat dacht ze toch. Pop was daar niet zo zeker van. De slaapkamer was in duisternis gehuld. Alleen het hobbelpaard was helder zichtbaar, omdat het net in een straaltje maanlicht stond dat door de gordijnen heen piepte. Tataneh telde haar hartslagen. Ze had al haar vingers al gehad en was nu halverwege haar tenen. Pop weigerde nog steeds met haar mee te gaan.

“Waarom ben je bang?” vroeg Tataneh. Ze hield haar lippen dicht tegen het oor van Pop, om te vermijden dat Irannon haar kon horen. “Papa heeft gezegd dat ik altijd mocht gaan kijken.”

Omdat het donker was. Omdat het huis zo griezelig kraakte ´s nachts. Omdat het lekker warm was onder de dekens. Omdat papa er nu niet zou zijn.

“Je gedraagt je als een baby”, zei Tataneh streng. “Je moet flink zijn.”

Het meisje kroop het bed uit, trok haar kamerjas en pantoffels aan en hield Pop stevig tegen zich aangedrukt. Ze sloop naar de deur. Als ze op haar tenen ging staan, dan kon ze net bij de klink. Tataneh trok en verloor bijna haar evenwicht toen de deur met een droge klik open sprong. Haar hart sloeg een slag over. Met ingehouden adem bleef ze staan luisteren. Zou Irannon wakker geworden zijn? Haar broer maakte een wauwelend geluidje en draaide zich om. Opgelucht liet het kleine meisje de lucht in haar longen ontsnappen. Ze trok de deur verder open tot de kier groot genoeg was om er doorheen te glijpen. Nog eenmaal keek ze achterom. Haar bed lonkte uitnodigend met de opengeslagen dekens, maar haar besluit stond vast. Tataneh trippelde de gang op. Het was er pikkedonker, maar daar was ze niet bang voor. Ze kende een kunstje dat mama haar had geleerd. Het meisje stak een vinger de lucht in en concentreerde zich. Enkele tellen later danste er een kleine, blauwe vlam net boven haar vingertop, die precies genoeg licht gaf om te zien waar ze liep. Het was vreemd om zo in haar eentje door de gang te dwalen. Alles leek anders ´s nachts, alsof het huis een eigen leven leidde wanneer iedereen sliep. Bij de slaapkamerdeur van haar ouders hield Tataneh even stil. Ze haalde diep adem

en liep stilletjes verder op haar tenen. Papa mocht dan wel gezegd hebben dat ze altijd mocht gaan kijken, maar ze wist donders goed dat ze nu in haar bed hoorde te liggen. Pas bij de trap durfde ze weer vrijer adem te halen. Tot zover ging alles goed. Tataneh hield zich stevig vast aan de spijlen terwijl ze tree voor tree voorzichtig naar beneden ging. Pop sleepte ze achter zich aan. Dat vond Pop niet leuk. Ze werd liever gedragen, maar dat kon niet op de trap. Véeel te gevaarlijk.

Beneden in de grote hal duwde Tataneh stilletjes tegen de deur naar de woonkamer. Dat was de kortste weg naar de Wereldkamer, het bureau van papa. Een fel licht verblindde haar echter en geschrokken trok ze de deur weer dicht. Grootmoeder was nog wakker! Pop smeekte haar om terug naar bed te gaan en Tatanehs hart ging als een wilde tekeer. Had grootmoeder iets gezien? Het meisje beet op haar lip. Wat moest ze doen? Ze was al zover gekomen. Ze wilde nu niet opgeven! Misschien kon ze verder via de salon. Daar mocht ze absoluut niet komen van mama, maar Tataneh zag geen enkele andere oplossing. Ze duwde opnieuw een deur open en glipte de kamer erachter binnen. Maanlicht drentelde over de gepolitoerde eikenhouten meubels en Tatanehs voeten zonken weg in een enkeldik tapijt. Als mama haar hier betraptte, dan zou er wat zwaaien! Kleine meisjes hoorden niet thuis in de chique salon. Die was alleen voor grote mensen en dan nog alleen bij belangrijke gelegenheden. Met een klein hartje liep ze snel de kamer door. Zodra de deur van de salon achter haar dichtsloeg, slaakte ze een zucht van opluchting. Hier in de bijkeuken was ze veilig. Ze richtte zich naar een stuk kale muur naast de zinken wasbak. In gedachten tekende ze de lijnen van een doorgang op de muur. Net zoals papa het haar geleerd had. De Wereldkamer was immers niet toegankelijk voor iedereen. Een gewone deur was er niet. Je moest er één denken. Papa kon er overal één denken, zelfs in de lucht! Hij had gezegd dat zij dat op een dag ook zou kunnen. Dan zou ze geen ingebeelde lijnen meer hoeven te tekenen op de muur. Tataneh sloot haar ogen, legde haar hand tegen de denkbeeldige doorgang en duwde tot ze lucht voelde. Ze deed een stap. Een enkele tel leek het alsof haar lichaam deel uitmaakte van de muur. Ze dwong zich er soepel als water doorheen te laten glijden en de vastheid weer los te laten. Pas toen ze volledig vrij was, opende het kleine meisje opnieuw de ogen. Ze was er!

Nauwelijks een week geleden had Tataneh nog op haar vaders knie gezeten in deze ruimte en samen met hem urenlang gekeken naar de dans van de werelden. Statig trokken ze voorbij in hun elliptische banen, opglieiend in de meest fantastische kleuren.

“Dat zijn planeten”, had papa gewezen, “en dat daar, is een komeet.”

Een brok steen was hen voorbij gescheerd, gevolgd door een sluier van sneeuw en ijs, als een bruid op de vlucht. En op twee stappen van haar vandaan had ze een vurige bol opgemerkt, die withete vlammen in de oneindigheid van de Wereldkamer spuwde.

“Wat is dat, papa?”

“Dat is een ster.”

“Heb jij die ook gemaakt, papa?”

“Nee, die niet. Ik heb niet alles in de Wereldkamer geschapen.”

“Maar sommige dingen wel. Ja toch, papa?”

“Ja, Tataneh, sommige dingen wel.”

Tataneh had met volle teugen van het schouwspel genoten. De Wereldkamer was onmetelijk groot, maar het meisje had geen moeite met het bevatten ervan. Ze maakte zich niet druk om afmetingen en omarmde de schoonheid van het geheel met haar hele wezen. Hier lag haar toekomst. Soms droomde ze dat ze samen met haar papa werelden creëerde. Nee, pla-ne-ten. Planeten van vloeibaar glas, planeten doldraaiend en opbloeiend als vuurwerk, planeten verknoopt tot een kantwerk van ijs, planeten overwoekerd door leven... Ja, van die laatste hield ze het meest. Dat waren de mooiste én de zeldzaamste.

“Papa, heb jij al ooit een wereld gemaakt met leven erop?”

“Natuurlijk, Tataneh.”

“Waarom zijn er zo weinig van?”

“Leven is afhankelijk van de balans der elementen. Pas als alle elementen aanwezig zijn in de juiste hoeveelheid, kan leven ontstaan. Kom ik zal het je laten zien.”

Hij had haar meegenomen. Ze waren dwars door de Wereldkamer heen gezweefd, tussen nevels en stelsels door, tot ze bij een kleine planeet kwamen.

“Zie je, Tataneh, deze wereld bereikte enkele dagen geleden een kritisch punt en hij is nu rijp voor zijn bijzondere lotsbestemming.”

Het kleine meisje begreep niet alles wat haar papa vertelde, maar ze keek met grote ogen naar de schijnbaar dorre wereld die nu voor haar zweefde. Ondanks haar onwetendheid, beseftte ze dat dit heldere puntje in de onbegrensde ruimte van de Wereldkamer iets heel bijzonders was.

Haar vader bewoog zijn hand, trok een nabij zwerfende ster dichterbij en zei: "Er zij licht."

Als betoverd keek Tataneh toe hoe de helft van de planeet in licht begon te baden.

"Waarom blijft de andere kant donker, papa?"

"Omdat licht en duisternis twee delen zijn van een balans. Het ene kan niet bestaan zonder het andere. We noemen het licht 'dag' en het duister 'nacht'."

"Maar het duister moet u niet scheppen", stelde het meisje vast.

Haar papa glimlachte om haar pienterheid.

"Nee, want het is het oudste element van allemaal. Het bestond al voordat de Wereldkamer er was. Het is het element waar alle andere uit ontstaan. De pure chaos. Zonder duisternis kan niets geschapen worden."

Tataneh knikte eerbiedig. Ze zoog elk woord dat papa haar vertelde in zich op. Ze wist dat dit belangrijk was. Voor haar waren dit levenslessen. De eerste stappen op de weg van haar toekomst.

"En nu?" vroeg ze, wijzend op de planeet.

Papa glimlachte. "Nu moeten we wachten tot de wereld is gekeerd. Dan is er een dag verstreken en kunnen we verder."

Tataneh was met vlinders in haar buik naar de speelkamer gewandeld. Haar broer had meteen gezien dat er wat bijzonders was gebeurd, maar het kleine meisje hield de lippen stijf op elkaar geklemd. Dit was een geheimje tussen haar en papa.

Vol ongeduld liep ze de volgende dag naar de Wereldkamer. Papa tilde haar op en zette haar op zijn schouders.

"Nu moeten we zorgen dat deze kleine planeet beschermd wordt", zei hij en hij bracht zijn mond dicht bij het oppervlak van de wereld en blies.

"Er zij lucht."

De goddelijke zucht omcirkelde de wereld en vormde een uitspannel dat de planeet kon beschermen tegen de grenzeloze invloed van de Wereldkamer. Wolken paktten zich samen en voor de eerste keer viel er regen neer op het

steendroge oppervlak van de kleine wereld. Het viel met bakken uit de nieuwe hemel en er begonnen zich razendsnel rivieren, meren, zeeën en oceanen te vormen. Tataneh klapte van plezier in haar handjes. Het was een prachtig gezicht.

“En nu moeten we weer wachten”, zuchtte ze spijtig.

“Ja”, beaamde papa. “We moeten het water de tijd geven om de wereld te vullen.”

“Kunnen we het geen naam geven?” vroeg het meisje plots.

“Het water?”

“Nee, papa!” Tataneh giechelde. Domme papa. “De pla-neet.”

Ze had er geen idee van wat haar enthousiasme bij papa losmaakte. Ja, er was een tijd geweest dat hij zijn scheppingen namen gegeven had, maar dat was lang, lang geleden. Nu waren het nauwelijks meer dan kleine, naamloze schitteringen die hij dag na dag volgde, als schapen die hij verplicht was te hoeden. De verwondering die zijn kleine meisje voor het creatieproces voelde, liet bij hem echter een oud vuur ontbranden.

“Goed, waarom niet? Hoe wil je dit stuk rots noemen?”

Tataneh tuitte de lippen en fronste het voorhoofd. Een naam verzinnen was niet zo gemakkelijk als ze gedacht had.

“Ik weet het niet”, bekende ze.

Papa tilde haar van zijn schouders en streelde haar donkere haren.

“Denk er eens rustig over na en als je een naam verzonnen hebt, dan zullen we je nieuwe wereld plechtig inhuldigen.”

Tataneh had er lang over nagedacht. Ze had mama gevraagd wat zij een mooie naam vond, maar haar voorstellen waren niet bevredigend geweest. Irannon wilde zelfs niet naar haar luisteren en had haar de kamer uit gejaagd. Hij zwoegde op het huiswerk dat hij had opgekregen van papa: het creëren van leven op een planeet die uit balans was. Niets voor kleine meisjes, had hij haar toegesnuwd.

Tataneh was, met de moed der wanhoop, zelfs naar de torenkamer gegaan om raad te vragen bij grootmoeder, maar die had haar knorrig weggestuurd. Planeten benoemen was onzin en kinderen hoorden al helemaal niet in de Wereldkamer rond te hangen.

Pop had Tataneh getroost. Als papa het wel een goed idee vond, dan was het ook een goed idee. Dus lag ze 's nachts wakker en dacht na. Ondertussen gingen de dagen voorbij. Papa schiep land te midden van de oceanen. Hij vulde water en lucht met dieren, schiep bossen en graslanden en creëerde schepse- len die zich ermee voedden. Hij leerde zijn dochter hoe ze planten moest ma- ken en Tataneh genoot ervan om haar bedenksels tot leven te zien komen. Ze was een halve dag bezig om bloemen te scheppen in alle kleuren en vormen die ze zich kon inbeelden. Op de avond van de vijfde dag lag ze echter op- nieuw wakker. Nog steeds had ze geen naam gevonden voor de wereld die ze stiekem de hare noemde. Het was het licht van de dageraad, op de voorlaatste dag van de schepping, dat haar de nieuwe naam bracht. En terwijl de rode gloed de kamer deed ontwaken, viel het meisje gelukkig in slaap.

“Ik doop deze planeet Aedon”, sprak Tataneh plechtig.

Papa knikte.

“Dat is een mooie naam. Hoe kom je erbij?”

“Deze wereld, met alle bloemen en het mooie blauw van de oceanen en al- le verschillende diersoorten, is de mooiste plaats die ik me kan indenken. Net een paradijs”, antwoordde het meisje ernstig. “En Aedon is de ware naam voor paradijs. Ik heb het opgezocht.”

Papa streeelde haar door haar haren.

“Aedon is veel meer dan dat. Ik geloof dat we bij het creëren van leven op een wereld, altijd moeten proberen om het oude Aedon te benaderen. Op die manier krijgen we een klein stukje terug van wat we ooit verloren. Het is een heel goede naam.”

Tataneh straalde.

Een eindje verder zat Irannon, gebogen over een grijze planeet, zijn eigen tri- omf te vieren. De eieren die hij zorgvuldig geschapen en herschapen had tot ze precies goed waren, stonden op het punt uit te komen. Hij hoorde de we- zentjes binnenin al zachtjes piepen. Ha! Dit was iets anders dan zo een stom- me blauwe planeet begroeien. Dat zijn zus hem dit maar eens nadeed.

“Papa!” riep hij, “het is me gelukt!”

Maar papa wuifde hem weg.

“Ik kom straks wel kijken, jongen. Ik ben nu met Tataneh bezig.”

De tranen van teleurstelling stonden in Irannons ogen. Het was niet eerlijk! Hier had hij zo lang aan gewerkt! Met gebalde vuisten liep hij de Wereldkamer uit. Grootmoeder zou vast wel naar hem luisteren, die begreep hem tenminste.

“Is Aedon nu af, papa?” vroeg het kleine meisje.

“Nee, Tataneh”, antwoordde haar vader, “we moeten nog één ding doen.”

“Wat dan, papa?”

“Op het einde van een schepping moet je zorgen dat wat je creëerde ook in stand gehouden wordt.”

“Gaat dat dan niet vanzelf?”

“Niet altijd. Je hebt Hoeders nodig die je kunnen alarmeren als er iets misgaat. Daarom gaan we op Aedon wezens scheppen, die net als wij kunnen lopen, praten en denken.”

Tatanehs ogen begonnen te glinsteren. Een hele wereld vol met pratende poppen! Daar kon ze uren mee spelen!

Papa tikte haar op de neus.

“Ik weet wat jij denkt. Het is niet de bedoeling dat je ermee speelt! Als een schepping af is, dan mag je er niets meer aan veranderen. Elk ingrijpen van een van ons kan deze nieuwe wereld zodanig uit balans brengen, dat hij totaal vernietigd wordt en dat zou jammer zijn na al je werk.”

Meteen trok Tataneh een pruillip. Papa lachte en troostte haar met een knuffel.

“Maar, je mag zo vaak naar Aedon komen kijken als je wilt.” zei hij. “Is dat een goede afspraak?”

Tataneh knikte blij.

“Wat voor wezens ga je dan maken, papa?”

“Een soort die in het verleden al vaker bewezen heeft dat ze goed met de natuur kan omspringen. Je moeder heeft hen ‘elfen’ genoemd. Kom, ik laat het je zien.”

Papa strekte zijn vingers tot hij het aardoppervlak van Aedon kon raken. Toen nam hij een vleugje zand tussen zijn vingers, dipte het even in de zee en blies er vervolgens zijn adem overheen. Daarna legde hij het hoopje weer op de grond neer. Het bewoog!

“Ik ga er nog een tweede maken, want anders kan de soort niet overleven. Let goed op en kijk verder dan alleen naar wat ik doe, Tataneh.”

Meteen schakelde het kleine meisje een innerlijke kracht in die de wereld om haar heen waziger en kleurrijker maakte. Het was iets wat ze niet had hoeven te leren. Ze was met dit Tweede Gezicht geboren en ze gebruikte het zonder er verder bij na te denken, als was het net zo een vanzelfsprekend lichaamsdeel als haar tong of haar rechterhand.

Papa's gebaren waren trager deze keer en gingen gepaard met strepen iriserend licht waar gedachtepatronen doorheen speelden. Op het moment dat hij zijn adem verstrooide, zag Tataneh heel duidelijk hoe hij vorm en inhoud gaf aan het kleine wezen dat hij schiep. Ze wist nu perfect hoe het moest.

“Mag ik nu?”

Even aarzde papa, maar toen gaf hij toe.

“Je moet het ooit leren, dus waarom niet. Probeer maar.”

Met de tong tussen de tanden reikte Tataneh naar voren vanaf papa's schoot. Met haar kleine vingertjes depte ze wat zand op, mengde het met een drupje water en blies er toen haar kinderlijke adem overheen. Het resultaat was anders dan de exemplaren die haar vader 'elfen' genoemd had. Deze wezens waren iets kleiner, steviger gebouwd en daar waar de elfen rustig het woud waren ingewandeld, ging dit ene ding meteen op het strand aan de slag met stenen en hout.

“Het is mislukt”, pruilde het meisje.

Papa krabde in zijn baard en boog zich dichter naar Aedon toe.

“Volgens mij heb je net een nieuwe soort gecreëerd”, mompelde hij half verbaasd.

“Maar ik wilde een elf maken!”

“Het lukte je bijna”, stelde papa zijn dochter gerust. “Je hebt alleen nog wat oefening nodig. Probeer het nog eens.”

“Echt?”

“Natuurlijk.”

Opnieuw herhaalde Tataneh de bewegingen en deze keer ankerde ze het juiste idee in haar hoofd. Maar toch ging het ergens mis. Het meisje giechelde toen ze het resultaat zag.

“Deze is ook mooi”, oordeelde papa vakkundig, “maar er zat ijzer in je zand en je hebt te weinig water gebruikt. Dan blijven ze klein. Deze soort wordt ‘dwerg’ genoemd.”

“Ik vind deze wel grappig. Mag ik ze houden?”

“Dan moet je er een tweede van maken, anders kan het ras zich niet verder ontwikkelen.”

“Papa? En die dan?” Tataneh wees op haar mislukte elf die ijverig een vuurtje had aangelegd op het strand. “Gaat die daar dan dood?”

Papa trok zijn kleine meid wat dichterbij naar zich toe voor hij het haar voorzichtig uitlegde. “Een soort ontstaat alleen maar als je minstens twee gelijkaardige schepsels creëert. In zijn eentje zal jouw maaksel het inderdaad niet redden.”

Voorlopig moest dat voldoende zijn. Hij wist heel goed dat er uitzonderingen op deze regel bestonden, maar daar was Tataneh nog lang niet aan toe.

“Bovendien”, ging hij verder, “heeft elke schepping nood aan de juiste omstandigheden om in te kunnen leven. Je kunt zo veel soorten maken als je wilt, maar de natuurlijke balans van Aedon zal ervoor zorgen dat alleen de sterksten en de best aangepasten de ochtend zullen halen.”

Tataneh klapte opgetogen in haar handen.

“Dan mag ik zo veel schepsels maken als ik wil!”

Dat was niet bepaald de reactie die papa verwacht had.

“Wel, eh ... misschien is dat toch niet zo een goed idee...” probeerde hij. Tataneh liet zich echter niet uit het lood slaan. Ze trok een pruillip en keek papa smekend aan, haar donkere ogen gevuld met kinderlijke onschuld.

“Je zei toch dat ik moest oefenen?”

Papa voelde de vaste grond onder zijn voeten verdwijnen. Nu wist hij weer waarom hij zaken als deze aan mama overliet. Hij zwichtte.

“Goed dan. Ga je gang.”

Meteen stak Tataneh haar hand uit. Ze creëerde een tweede dwerg en deed vervolgens een poging om haar mislukte elf een partner te geven. Er ging alweer iets mis.

“Er zaten algen in je water en je gebruikte te weinig zand”, keurde papa het groenhuidige resultaat, dat bovendien een vissenstaart bezat. “Volgens mij is dit ook een nieuwe soort.”

Tataneh herhaalde haar handelingen en was verrast toen ze er meteen in slaagde een tweede exemplaar te maken. Het koppel verdween in zee.

“Het zijn mirrin”, verkondigde het meisje plechtig en probeerde vervolgens opnieuw het eenzame specimen op het strand te verdubbelen. Haar pogingen ontaardden in het ontstaan van een hele reeks verschillende schepsels, de één al verbazingwekkender dan de ander, voordat het resultaat goed genoeg was in Tatanehs ogen.

“Hoe ga je hen noemen?” vroeg papa die met stille bewondering de rijke fantasie van zijn dochter aanschouwd had in haar scheppingen.

“Mensen”, zei het meisje eenvoudig. “Het zijn mensen.”

Daarna had papa Tataneh van zijn schoot getild en haar met een vriendelijke tik op de billen de Wereldkamer uitgestuurd. Het kleine meisje was vrolijk naar mama gehuppeld om haar te vertellen wat ze die dag allemaal had gedaan. Dat was gisteren geweest. Nu stond Tataneh weer over de blauwe planeet Aedon gebogen om te kijken wat er in tussentijd gebeurd was. Niet al haar schepselen hadden het overleefd, net zoals papa voorspeld had, maar er liepen er nog steeds heel veel rond. Vooral de mensen hadden zich razendsnel vermenigvuldigd.

“Wat doe je daar?” vroeg een harde stem.

Tataneh schrok op en keek recht in de ogen van Irannon. Ze was zo verdiept geweest in het leven op Aedon, dat ze hem niet had horen naderen. Onwillekeurig greep ze Pop wat steviger vast.

“Ik kijk”, antwoordde ze, “dat mocht van papa.”

Hij snoof.

“Midden in de nacht zeker?”

“Van papa mocht ik altijd komen”, verdedigde Tataneh zich. Een wee gevoel verspreidde zich in haar maag. Als Irannon haar ging verklikken, dan mocht ze misschien nooit meer naar Aedon komen kijken!

Haar broer keek minachtend neer op de kleine planeet en boog zich wat verder naar Tataneh toe.

“Jij hoort hier niet”, siste hij. “Ik ben de volgende Maker. Niet jij.”

Onwillekeurig deed het meisje een stap naar achteren.

“Je bent gewoon jaloers.”

“Ik? Jaloers? Op wat? Op dit prutswerk?” sneerde Irannon.

“En gemeen. Je bent gemeen!”

“Je bent gemeen”, bouwde hij haar na. In twee snelle stappen was hij bij haar en plukte Pop uit haar armen. “Je bent een dom wicht dat nog met poppen speelt. Weet je dat ik grootmoeder heb horen zeggen dat ze papa wil verbieden om je nog les te geven? Kleine meisjes horen niet thuis in de Wereldkamer, zei ze.”

“Mijn wezens blijven tenminste in leven!” schreeuwde Tataneh.

Er verscheen een ijskoude blik in de ogen van haar broer en Tataneh besefte dat ze te ver was gegaan. Al maanden probeerde hij zijn draken te laten leven en toen het hem eindelijk gelukt was, had papa het resultaat van zijn werk geen blik waardig gekeurd.

“Misschien”, sprak Irannon zachtjes, “misschien hebben mijn draken gewoon een andere leefomgeving nodig.”

Haar broer zette enkele stappen opzij en vol afschuw zag ze hoe hij een handvol warme eieren, waarop hij had zitten knoeien, van het planeetoppervlak plukte. Ze begreep wat hij van plan was en het vervulde haar met angst. Hij was in staat om alles te vernietigen wat zij en papa geschapen hadden.

“Nee!” gilte Tataneh. Ze sprong tussen Aedon en haar broer in en stak haar armen uit om hem te verhinderen dichterbij te komen. “Dat mag je niet doen. Je maakt alles kapot!”

“Dat klopt”, zei Irannon koud en probeerde Tataneh uit de weg te duwen.

Gillend en schoppend klemde ze zich aan hem vast en vocht voor Aedon. Het mocht niet baten. Haar grote broer was te sterk voor haar. Een voor een liet Irannon de eieren op de blauwe planeet vallen. Enkele tellen later braken ze open en honderden draken kozen het luchtruim. Tataneh kon alleen maar machteloos toekijken hoe haar schepping met huid en haar werd opgevreten.

“Ik haat je!” schreeuwde ze, terwijl er bittere tranen over haar wangen rolden. “Ik haat je! Ik haat je! Ik haat je!”

“Wat is hier aan de hand?”

De twee kinderen verstomden onmiddellijk. Mama kwam dichterbij en nam de situatie in ogenschouw.

“Wel?” vroeg ze kalm.

“Tataneh sloop de kamer uit”, probeerde Irannon zich te verdedigen, “ik wilde ervoor zorgen dat ze weer naar bed ging.”